

ארצנו זו

חבר הכנסת מר אליהו אלישר השיג שיא ארצי בדברו **שבע שעות רצוף** פות במועצה הארצית של הספרדים (מע"ריב) — — — אורח ישראלי שבא לקבל העתק מתעודת לידה, נדהם שכראה על אחד הדפים שעליו היו רשומים ילודי שנת 1935, את שמו של **היטלר**, **תושב קבוע בחיפה**. הפקיד הערבי היחידי במחלקת הבריאות הממשלתית בחיפה הס' ביר, שכמה משפחות ערביות ידועות כאוה' דות נאצים היו קוראות ללידהן "היטלר" ו"מוסוליני" וכך נרשמו רשמית בספרי מחלקת הבריאות. (ידיעות אחרונות) — — פקודת מעצר לעשרה ימים הוצאה נגד פריץ גרונר שנראה רץ **עירום** כביום הילולו ברח' בן-יהודה בת"א. כפי שנת' ברר דלק הצעיר אחר **גנב** שחדר לחורו בשעה **שישב באמבטיה**. (ימון ה-משטרה) — — מר מיקולינסקי התקין בבית המלאכה שלו לנעלים — **מקלפי רדיו**, המשמיעים **פרקי נגינה** המעלים את **פריז העבודה**. (דבר) — — בריב בין שכנים, שפרץ ברמת-גן, שפך אחד מהם **סיר מים רותחים** על פני שכנו לאחר שהלה שבר אצל הראשון **כלי מטבח** בשווי של 20 ל"י. האחד נלקח **לבגלא** והשני **לביית חולים**. (מע"ריב) — — כאמל אל-טייב קובל על המחסור בהנעלה, הלבשה, **תכריכי מתים** ומכשירי כתיבה במשולש הישי ראלי ("אליום") — — **כשחקמונים מים** כבשו את **סיאול** הופיעה ב"קול העם" כותרת: "סיאול שוחררה" ובי "הבוקר": "סיאול נכבשה". ואילו עתה, **כשהאמריקאים** כבשו את **סיאול** הופיעה ב"הבוקר" כותרת — "סיאול שוחררה" ואילו ב"קול העם" — "סיאול נכבשה". (חרות).

אחרי רצח קירוב (1934) ומשפטיה הראוה של סטאלין, עבר לקו טרוצקיסטי עד שהעתון נסגר ע"י ממשלת המנדט בימי הפלישה הנאצית לברית-המועצות. אח"כ יסד לו עתון בלתי-תלוי משלו — "העתון הדי מוקראטי".

באחד הימים קרא עורך-הדין שטיין את עתונו של ה"ד"ר שייב וראה בו מאמר שלא מצא חן בעיניו. המאמר דן בספר "הצד השני של המטבע". מחבר ספר זה — אמר "סולם" — גרוע ממרגל, ולוא היה אצלנו כבוד לערכים היו מרביצים בו מכות עד שלא היה מסוגל לשבת תחתיו.

דמו של עורך-הדין שטיין חרתה. זוהי הסתה למעשי-אלמות, חשב, חזרה על מעשי הנאצים בגרמניה שניסו למנוע את הפצת הספר "במערכ אין כל חדש". ומבלי לשאול את מחבר הספר עצמו הלך ותבע את ה"ד"ר שייב למשפט פלילי. (מחבר המאמר שכתב בצניעותו, להתחום את שמו, ולפי כך אחראי לו עורך העתון).

ירידה מן "הסולם". אין לתובע כל מעמד, כי אין הוא מייצג את הצד ה-נפגעי! טען שמואל פישלב, סניגורו של הנאשם, רביזיוניסט וחתיק ואיש "חרות". "כל אורח רשאי וחייב להביא לדין את האשמים בעבירה פלילית", טען עורך-הדין שטיין (החוק מאפשר זאת כדי למנוע כי מעשי-פשע יטושטשו במקרה שהפושע ר' קרבנו יתפייסו ביניהם).

לפני שהשופט נתן החלטתו הציג לצדדים להתפייס. אך הנה נתברר כי במשפט מזור זה אין בכלל אפשרות של התפייסות. "ד"ר שייב לא פגע ב"י", אמר עוה"ד שטיין, "ר' לכן גם איני יכול להתפייס אתו". בכל זאת הסכים לבטל את תביעתו הפלילית — בת נאי ש"ד"ר שייב "פייס את הציבור שהוא פגע בו". ז. א. יודיע בעתונו שהוא חוזר בו מדבריו ושהוא תומך בחיפוש הדיבור. אך מאחר שירידה כזאת מן הסולם אינה לרוחו של בעל "הסולם" נאלץ השופט להמ-שיך במשפט בלתי-רגיל זה.

חוסר ציונות

כמה עשרות ידיים הרימו באותו יום את השופרת וחייגו בעצבנות את המס' פר של משרד האספקה והקיצוב. ידיים עצבניות אלה שילכות היו לפי קידי הקונסוליות, השגרירויות ושאר נציגי גויות זרות, שמסיבות שונות (הראשונה בהן — חוסר ציונות) אינם מוכנים לקבל על עצמם את חוקי הצנע.

אמנם אין הם מקבלים 100 נקודות הלבשה ו-45 להנעלה, כי אם בדיוק המספר הכפול. וגם קיצוב המזונות לא פגע בהם עד עתה (הם מקבלים 5 ק"ג בשר לנפש בחודש), אך אין זה מספיק. הם דורשים בתוקף את הגדלת מיכ' סת הנקודות וטענה בפיהם: הרי הם מכ' ניסים לארץ מטבע זר לכיסוי הוצאותיהם. באותו יום הרימו ידיים לא פחות עצי בניות את השופרת. ידיים אלה שייכות היו לפקיד משרד האספקה והקיצוב. ל-אחר שהחזיקו זמן מה סמוך לאוון את השופרת שהיתה מלאה טענות לוועדות, ירדו ברפיון ו'אוש לצדי הגוף, ושם נש' ארו.

אפשר לראות בכך סימן משמדר האספקה והקיצוב "יכנע".

גרוע מרגל

באולם הקטן של שופטי-השלום אבן-טוב עמדו זה מול זה שני לוחמים וחתיקים. היה דמיון מזור בין מרדכי שטיין וישראל שייב, שניהם ממושקפים ונמוכי-קומה, כאשר של' חו מבטי-איבה איש ברעהו. ישראל שייב התחיל את הקאריירה שלו בבית-ד' הפולני, ערך בארץ את "המעש" בימי המחחרת, פרש אח"כ מן הלח"י ויסד לו עתון בלתי-תלוי משלו — "סולם". מרדכי שטיין, יליד רוסיה בן 56, בעל שערות שיבה ופנים עדינות, ערך את "ה" אור" שהופץ ע"י המפלגה הקומוניסטית הבלתי-ליגלית בשנות ה-30, פרש מן המפלגה

נות (רובם לתקופות קצרות) ואילו השאר נידון לקנסות שונים. הדבר הכניס אמנם סכומים גדולים לאוצר המדינה, אך לא השפיע על הספרים, מאחר שאת הקנסות הללו היו משלמים הצרכנים בלאו הכי. יתר על כן, גילה היועץ המשפטי, הגיעו אליו ידיעות, שבקרב הסוחרים נוסדה "קרן ביטוח" פנימית למקרה בו נתפס אחד מהם בעבירה. מכאן שיש ערך אך ורק למאסר.

מה אתה רוצה לומר? לעומת הפתוס "למען הכלל" בדברי הקטיגור, היה נאום הסניגוריה בנוי כולו על הר' גשת הפרט העומד בימים אלה מול סדרים מזווים במדינה הזאת. "מה היה גורלו של אדם במדינה זו לפני חודשים?" — שאל הסניגור בקול בכיני, "כאשר אנשי הכנסת והממשלה עסקו בשוק השחור?"

במקום זה הפסיקו אב בית הדין בעדי' נות: "אדוני, מה אתה רוצה לאמר בזה, אנשי הממשלה עסקו בשוק השחור?" הסניגור הודה כי היתה זו פליטת פה, וכונתו היתה למעשה לאמר, כי כל איש, קטן כגדול, איש הרחוב והשרים, הכל ללא יוצא מהכלל מוברים בגלוי על שוק שחור, על ביצים שחורות ולבשר עוף לבן שאף הוא שחור. "בחרו בו, בנאשם הזה, כדי לכפר על עוונות של רבים".

הסניגור הסביר כי המשפט מתנהל תחת לחץ המלחמה הנוכחית והכותרות בעתונות, וכי עד כמה שהוא יודע "לא התנהל עוד משפט באוירה עוינת כזאת מאז הסנהדרין". ואשר לעצם העבירה טען, כי האיש ביקש לשמור על מלאי של חומר גלמי ליוצור (הנאשם הוא בעל בית מלאכה) כי לא האמין באספקה ה-ממשלתית. ונוסף על כך — היה זה בימי הבהלה הגדולה, כאשר אנשים פחדו ל-החזיק כסף, שמא תהיה אינפלציה ואז "ישיבה הממשלה בחיבוק ידיים..."

האריה עובר לשיכון חדש

...הזהרו, לעזאזל, קצת בערינות...

קודם כל, תנו לשתות...

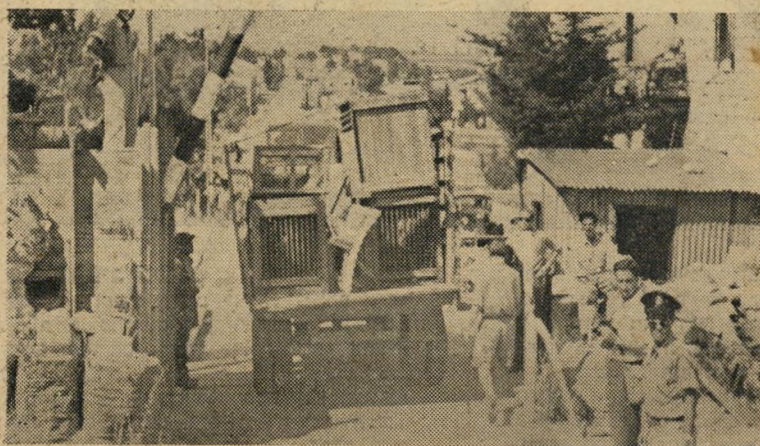

...ובכך, נוסעים היום?...

...מה, שוב נודניק מ'העולם הזה?'

צילום: ד. רובינגר

...ברוך השם, מעבר מנדלכוים...